

Rajat kiinni! Tänä vuonna koin hyvin erilaisen äitienpäivän kuin olin osannut edes kuvitellakaan. Aamulla ei tullut kahvikuppia sänkyyn vaan puhelinsoitto, jonka viesti oli, että isäni oli kiidätetty sairaalaan aivoinfarktin seurauksena. Tapahtumasta on nyt kulunut viikko joten tunteiden ja tapahtumien vuoristorata on tehnyt tehtävänsä. Isäni, Luojan kiitos, on elossa. Tosin halvaantuneena ja uusien haasteidensa edessä. Itse olen rajanvedon edessä, en isäni suhteen, vaan kiltteyteni. Minut on kasvatettu lapsuudesta asti siihen, että pahaa ei saa koskaan pahalla kostaa, ei vaikka aihetta olisikin. On kristillisempää kääntää toinenkin poski ja antaa anteeksi vihamiehille. Tämän surullisen ja rankan viikon jälkeen, ajattelin kuitenkin olla kääntämättä enää poskeani. Ei niin, että huomenna tätä kirjoitustani katuisin, vaan niin että jos en tätä kirjoittaisi, katuisin. Lahden kaupunginteatterissa menee tänä keväänä näytelmä: Paha äitipuoli. En ole sitä vielä ehtinyt käydä katsomassa mutta tuskin minun tarvitsekaan, sillä minulla on ihan ikioma sellainen. Isäni meni uusiin naimisiin yli 20 vuotta sitten ja olen saanut tai joutunut seuraamaan heidän uusperhe yhteiseloansa hyvin läheltä. Se mitä siihen on liittynyt, pysyköön heidän välillään mutta se mitä itse olen saanut kokea äitipuoleni suhtautumisesta minuun ja perheeseeni, on jotain sellaista, mitä en aluksi oikein halunnut edes ymmärtää. Alusta lähtien olin hänelle "toisen naisen pentu" ja olisi ollut parempi, etten olisi isäni kanssa enää tekemisessä, aikuinen kun jo olin. Kun ensimmäisen kerran matkustin junalla pienen vauvani kanssa ukkilaan ja "mummolaan" oli vastaanotto aika kalskea. Äitipuoleni tokaisi meidän astuttua ovesta sisään, että "mitä noi täällä tekee?". Siitä syntyi sellainen riita, että isäni joutui kускаamaan minut ja lapsenlapsensa takaisin kotiimme. Siihen loppuivat kyläilyt, jotka eivät siis koskaan edes alkaneet. Isäni asui pienessä alkeellisessa mökissä suurimman osan ajastaan, koska heidän yhteinen kotinsa on kuin ne telkkariohjelmien himohamstraajien läävät, jota ei ihmisasumukseksi voi edes kutsua. Äitipuolen himo kun on tavaroiden haaliminen. Kun isäni sai aikoinaan tuon mökin, jonne meidän piti päästä kyläilemään, muodostuivat kyläreissut aina hyvin epämiellyttäviksi. Jos "äiskä" oli mökillä meillä ei ollut mitään asiaa mökin sisälle. Kun pihalla seurustelimme ja grillailimme isän kanssa, "äiskä" huuteli ikkunasta ilkeyksiään. Niinpä toisinaan vain salaa pääsimme tapaamaan isää mökille ja toki kutsuimme häntä vierailulle kotiimme. Niin, tietenkin tähän diiliin kuului se, että vaikka "äiskä" oli niin monin tavoin ilkeä minulle ja perheelleni, oli minun puoleltani kohteliasta, kilttiä ja kristillistä, että hän sai tietenkin tulla meidän kotiimme juhliin ja kyläilemään. Yritimme ystävyydellämme pehmentää kylmän kivi sydämen. Ikävää on se, että koen isän kiltteyden tulleen hänelle niin kovin kalliiksi, mutta tänään on oman kiltteyteni rajanvedon aika. Siedin kaikenlaista paskaa vuosikymmenien ajan ja odotin, että isä eroaisi vaimostaan. Niin ei kuitenkaan koskaan käynyt, vaan nyt tuli toisenlainen "päättös". Viimeinen niitti äitipuoleltani tuli sitten äitienpäivän aamuna matkalla sairaalaan, kun soitin kertoakseni hänelle miehensä vakavasta tilasta. Hän kertoi, ettei aio perua tämän takia omia menojaan, vaan menee oman lapsensa luokse juhlimaan äitienpäivää. Siinä me, "vieraan naisen pennut", pitelimme isän kädestä sairaalavuoteen vierellä ja sinä hetkenä ajattelin, että on tullut aika, posken kääntämisen sijaan, nostaa pääni ja sanoa, että kiitti nyt riitti. Kärsivällisyys on hyve mutta voisi sanoa, että yli 20 vuoden kärsivällisyys ja kiltteys on äärettömän sairasta kiltteyttä ja minä en jaksa enää olla sairaan kiltti. Tänään ajattelin kokeilla olla kiltti itseäni kohtaan ja laittaa viimein omat rajani kiinni.

<http://minnanstoorit.blogspot.fi/2018/05/rajat-kiinni.html>